

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

DEN OTEVŘENÝCH LESŮ MĚSTA PÍSKU

Naše škola se hojně angažuje v mimoškolních akcích. Studenti druhých a třetích ročníků a někteří pedagogové nemohli na sobotním dnu 18. června 2022 chybět i se svými dravci a psy.

NÁRODNÍ KOLO SOUTĚŽE YPEF

Mladí lidé v evropských zemích – Studenti z třídy 2. B, Adam Sova, Petr Nusko a Ondřej Löffelmann, se úspěšně probjovali do Národního kola soutěže YPEF, kde zaujali třetí místo. (červen 2022)

Letos se opět konala akce SOLD (**Soutěž odborných lesnických dovedností**) pod vedením Ing. Zbyňka Skřivana. V arboretu studenti obou oborů předvedli své dovednosti s motorovou pilou. (20. září 2022)

SOLD

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

REKONSTRUKCE V PLNÉM PROUDU

Během roku 2022 se v arboretu školy vybudovaly nové kotce pro psí společníky našich kynologů. V průběhu léta pokračovala rekonstrukce internátu. (foto z 12. července 2022)

VÝPRAVA DO POLSKÉ BĚLOVĚŽE

Chlapci s dobrým prospěchem ze čtvrtých ročníků vyrazili na výpravu spolu s pedagogy do polské Bělověže, kde poznávali krajinu. Součástí výpravy byl výjezd na kajačích mezi mokřady řeky Bierzy a projížďka výzkumným člunem po jezeře Wigry. Zúčastnili se i lovu v bělověžském pralesi. Závěrečný den navštívili Institut biologie savců Polské akademie věd v Bělověži. (2. 9. - 10. 9. 2022)

PRVNÍ TANEČNÍ

Každý rok se studenti účastní v Kulturním domě v Písku tanečních kurzů. Tento rok přišla řada na dívky a chlapce z druhých a třetích ročníků. (foceno září 2022)

POSTUP DO KRAJSKÉHO FINÁLE

Dne 16. listopadu slavil náš volejbalový tým velký úspěch. Výhra okresního kola „O pohár hejtmana Jihočeského kraje ve volejbale středních škol“ nám zajistila postup do krajského finále. Tým se účastnil ve složení Eliška Pechová, Natálie Šimánková, Kristýna Makrlíková (2.A), Eliška Beštová, Karolína Korčíková, Jan Votýpka, Václav Voříšek (3.A), Josef Procházka (2.B) a Jakub Moravec (3.B), společně s podporujícím Mgr. Václavem Hegenbartem. Přejeme hodně štěstí ve finále a děkujeme za velmi povedenou reprezentaci školy.

STŘELECKÝ ÚSPĚCH DOMINIKA MAJERA

Student čtvrtého ročníku naší lesnické školy, Dominik Majer ze 4. A, se 14. října 2022 zúčastnil střelecké soutěže. Soutěž se konala ve Žluticích a Dominik obsadil 2. místo. Gratulujeme a děkujeme za reprezentaci.

Anna Vacínová, 3 A, Lucie Kočí, 2 A

HUBERTOVA JÍZDA A MATURITNÍ PLES LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU 2022

Událost, jenž je tradičně pořádána žáky čtvrtých ročníků. Jako každý rok i letos, 4. listopadu 2022, přilákala davy diváků lačnicích po jedinečné podívané, a to i přes nepříznivé počasí. Průvod odstartovala slavnostní fanfára našich trubačů. Po několika zastávkách městem následovala Svatohubertská mše v kostele Narození Panny Marie. Večer téhož dne měli maturanti svůj již dlouho plánovaný ples. Vytouženou chvíli slávy si každý čtvrták užil plnými doušky a oslavoval až do ranních hodin. Celá akce sklídila mnoho pozitivních reakcí, dokonce i od samotného ředitele školy.

Všem maturantům přejeme mnoho úspěchů při jejich zkoušce dospělosti.

Lucie Kočí, 2. A, Tomáš Valečka, 4. A

AHOJ PAVLE,

zdravím Tě ze studentského města Písku. Nastoupil jsem na lesnickou školu do Písku a musím Ti říct, že to byla dobrá volba, co dobrá, výborná volba.

Nejdřív Ti povím o škole a praxi. Nastoupil jsem na obor lesní mechanizátor. Zní to vznešeně, vidí? Ale je to ještě lepší než lesnictví, protože máme jeden týden praxi a jeden týden školu. Předčilo to všechna moje očekávání. Představ si, že dokonce i já se těším do školy. Je to úplně něco jiného než na základce. Je vidět, že jsou tady lidi, co učí jak ve škole, tak i v praxích a baví je to.

Na praxi jezdíme školním autobusem na polesí. V autobuse je vždycky fajn nálada, představ si, že si i zazpíváme. Vždycky si říkám, že už vím, co bych chtěl dělat, ale každý týden přichází samé nové a nové věci. Vždyť mě znáš, baví mě všechno a chtěl bych dělat všechno. Stromolezec, nebezpečné kácení, myslivost. Je to fakt paráda. Koupil jsem si motorovou pilu. Až k nám přijedeš, ukážu Ti ji. Dostal jsem k tomu neprořezové kalhoty. To budeš koukat.

Škola mě také baví. Jsme třída kluků a docela dobrý, nevím, jestli jsem to čekal horší, nebo lepší. Učitelé také fajn, je to opravdu něco jiného než na základce. Mám i mnohem lepší známky. Myslím si, že je to tím, že mě škola opravu baví a výsledek je i slušný prospěch. I mamka má ze mě radost. Jako máš i Ty svoje oblíbené předměty, tak mě hodně baví matematika, technologie,

nauka o práci, ale ani občanská nauka není vůbec špatná. Jednoznačně vede praxe. To je jasná jednička.

Bydlím na internátě. Máme to všechno v jednom areálu, školu, internát, jídelnu, a dokonce i arboretum. Na pokoji se mnou bydlí ještě dva kluci a vedle na pokoji další tři a máme všichni dohromady sprchu a WC. I tady je do dobrý, vychovatelé jsou také fajn. Když třeba slyším, jak to funguje jinde, tak tady úplně vysněné.

Po škole chodím i na kroužky, anebo jen tak s kamarády. Sokolnictví je také velká zajímavost. Hned na pokoji se mnou bydlí Šimon, který má káně harrisovo. Jmenuje se Mox. Je úžasné, co všechno s ním umí. Také bych měl rád jednu svého dravce, i když nevím, jak by se porovnal s našimi ptáky doma. A pak mě hodně baví troubení na lesnici. Musím přiznat, že jsem to ani nečekal.

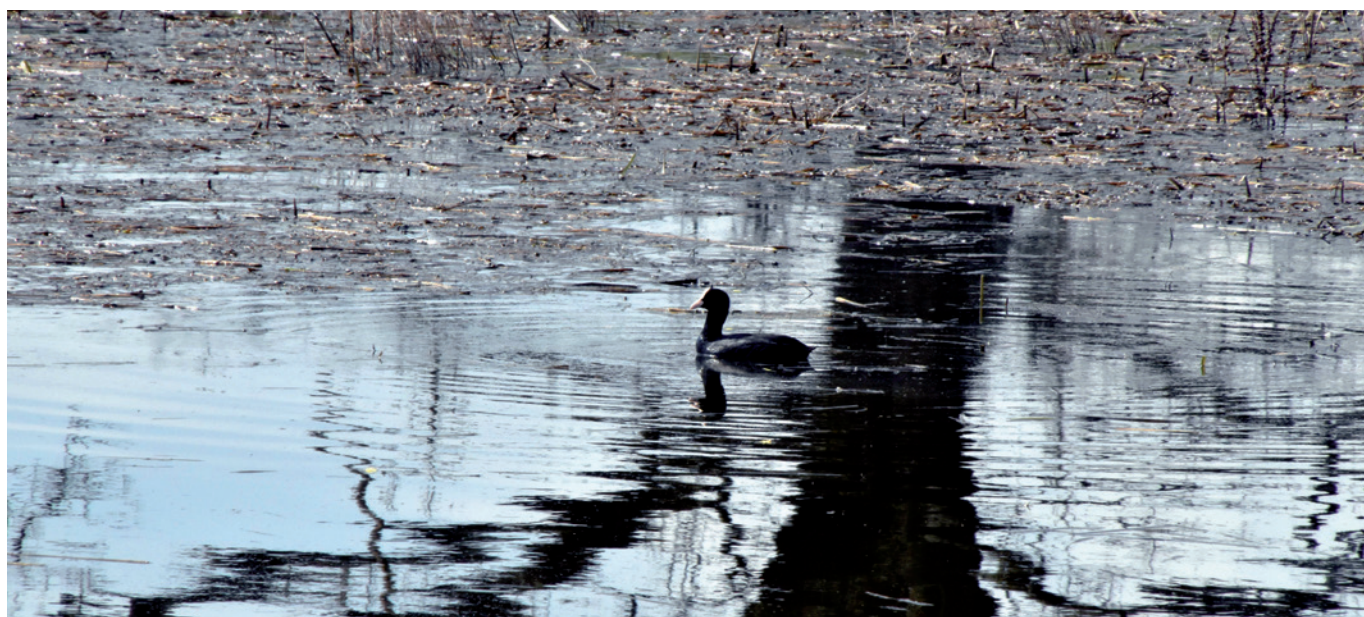
Jak jsem Ti již psal, jsem rád, že jsem právě na této škole a pevně věřím, že to bude jen a jen lepší a lepší.

Doufám, že i Ty jsi ve škole spokojený a budu rád, když mi napíšeš pár řádek.

Měj se hezky a někdy brzy na viděnou. Škoda, že bydlíš tak daleko.

HONZA

Jan Horejš, 1. C

Byla neděle 26. června 2022 a já a mí spolužáci jsme se sešli před hlavním vchodem naší Střední lesnické školy v Písku, abychom se vydali na poznávací zájezd do Anglie, konkrétně do Londýna.

Cesta trvala bezmála 20 hodin. Naštěstí jsme každé 3 hodiny zastavovali na takzvané zdravotní přestávky. Většinu cesty byla tma, takže jsme z okna autobusu nic neviděli, ale při čekání na eurotunel jsme si to vynahradili krásným francouzským ránem. Eurotunel nás všechny na celé cestě zaujal nejvíc, protože je to opravdu výjimečná stavba. Cestu od tunelu až do samotného Londýna většina z nás prospala a vzbudila se až na takzvaném meeting pointu, kde si nás vyzvedli naši dočasní angličtí rodiče.

Náš první den začal seznámením s paní, která se o nás další 3 dny měla starat. Byla moc hodná, výřečná a chápala naše jazykové nedokonalosti. Potom, co jsme se zabydleli, jsme vyrazili prozkoumávat centrum Londýna. Začali jsme v pevnosti Tower of London nedaleko London bridge, která byla z lodi na hladině Temže vidět už stovky metrů dopředu. Byla tam velice zajímavá rytířská expozice a hlavně opravdové korunovační klenoty. Dále naše cesta vedla k London Eye, které bylo na první pohled mnohokrát větší než na fotkách. Když se kabina dostala na samotný vrchol, měli jsme celý Londýn jako na dlani.

Druhý den jsme zamířili do Stratfordu nad Avonou, do rodného města Williama Shakespeara. Procházeli jsme malebným městečkem, oproti Londýnu velmi klidným a tichým, až k domu Williama Shakespeara, který byl opravdu kouzelný. Potom, co jsme se pokochali rodištěm tak významné osobnosti, jsme kousek popojeli k nejdelsí katedrále na světě, která byla opravdu gigantická a až nevěřičně precizně zdobená.

Poslední den jsme jeli na mnou nejvíce očekávané místo, Stonehenge. Byla to sice cesta dlouhá skoro 4 hodiny, ale určitě za to stála. Před samotným Stonehengem jsme šli do obrovského naučného pavilonu, ve kterém byla opravdu zajímavá interaktivní expozice. Poté jsme autobusem jeli na samotné místo a už po opuštění autobusu na nás všechny dýchla ta opravdová anglická atmosféra při pohledu na takovou záhadnou stavbu. V okolí byly jen pastviny pro ovce, které tomu všemu ještě přidávaly na atmosféře. Jedním slovem to tam bylo úžasné!

Další, tedy 4. den ráno už nás čekala jen cesta zpět. Rozloučili jsme se s našimi rodinami a Londýnem a vydali se zpátky eurotunelem a dále přes Francii, Belgie a Německo až do našeho rodného Česka.

Myslím si, že jsme si všichni tento výlet užili a budeme na něj ještě dlouhé roky vzpomínat.

Matyáš Schulz, 3. A

EVROPSKÁ SBÍRKA KAKTUSŮ V TÁLÍNĚ

Na konci loňského školního roku naše třída absolvovala exkurzi do Tálína, kde jsme navštívili PhDr. Rudolfa Slabu, bývalého učitele naší školy.

Zde jsem se dozvěděl od pana Slaby, kterému je 72 let, že celý svůj život zasvětil kaktusům. Vyprávěl nám tak živě a zasvěceně, že jsme jeho slova úplně hltali. Mne osobně nejvíce zaujalo, že jeho sbírka kaktusů čítá dvacet tisíc exemplářů a řadí se k největším v Evropě. Kromě toho má stejný počet rozpěstovaných semenáčků. Za kaktusy cestuje do Chile, Peru, Bolívie nebo Argentiny a celkem o nich napsal šest knih.

První svoje kaktusy získal už v deseti letech, a protože jeho otec, amatérský botanik, v něm probouzel od dětství lásku k rostlinám, pustil se s nadšením do jejich pěstování a studia. Pořídil si tehdy jedinou českou knihu o kaktusech a brzy začal sklízet první úspěchy. Od té doby již uplynulo více než 60 let a vášeň ke kaktusům panu Slabovi zůstala.

Původně měl jen malý skleník v Písku, ale poté, co jeho žena zdědila po prarodičích chalupu v Tálíně, postavil si zde velký a do současné doby již má čtyři velké skleníky a 16 pařenišť.

Jeho snem od dětství bylo procestovat země, kde kaktusy rostou ve volné přírodě a ten si poprvé splnil v devadesátých letech, kdy vyrazil jako čtyřicetiletý s osmnáctiletým

kamarádem na expedici do Mexika, který již tam byl a měl s touto zemí zkušenosti. Odsud si přivezl spoustu kaktusů a semen. S podobně zapálenými dobrodruhy zamířil několikrát do Chile, Peru, Bolívie a Argentiny, byl tam již dvacetkrát. Současně přiznal, že na cestách zažil i nepříjemné okamžiky, například že je dvakrát přepadli Indiáni.

Pan Slaba uvedl, že při svých cestách objevil kolem 20 nových taxonů, což je souhrnný název pro druh, poddruh a varietu. Dva z jeho objevů nesou i jeho jméno – *Parodia slabana* a *Sulcoreutia slabana*. Objevitel může pojmenovat rostlinu podle svého uvážení, jen to nesmí být hanlivé. Nové kaktusy tak dostávají názvy nejen po svých objevitelích, ale například i na počest nějaké osobnosti, oblasti nálezů nebo výrazných znaků. Jeho snem je však objevit nový rod, jenže to je v 21. století velmi těžké.

O kaktusech i zemích jejich výskytu napsal šest knih, z nich jedna byla přeložena do šesti světových jazyků. V současné době píše knihu další, tentokrát o jihoamerických kaktusech a jejich domovině.

S panem Slabou jsme strávili několik příjemných chvil a velmi neradi jsme se s ním loučili. Všichni jsme si z jeho povídání odnesli to, že za svým snem se má jít přímo. Doporučuji všem návštěvu tohoto uznávaného kaktusáře.

Pavel Mašek, 3. A

SOUMARSKÉ RAŠELINIŠTĚ

Se třídou jsme se na konci loňského školního roku vydali na exkurzi do soumarských rašelinišť.

Jedná se o rašeliniště u Soumarského mostu nedaleko Lenory. Rašeliniště lemují řeku Vltavu v širokém údolí zvaném Vltavský luh. Rašeliniště o rozloze 85 ha se u Soumarského mostu vyvíjelo od sklonku doby ledové, tedy přibližně 9 tisíc let.

Na cestě rašeliništěm nám posloužil povalový chodník, někdy jsme se však prošli i po měkkém rašelinovém podloží. Stezka končí u 10 metrů vysoké dvoupatrové vyhlídkové věže. Z ní jsme přehlédli celou plochu rašeliniště v jeho kráse. Příroda v jeho okolí byla krásná.

Kateřina Šnelcerová, 3. A

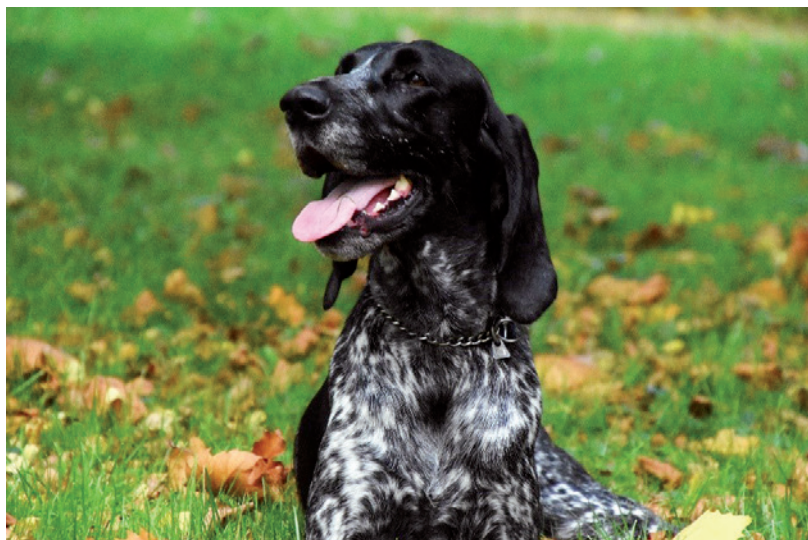
CESTY ZA POZNÁNÍM / RAŠELINIŠTĚ

KYNOLOGICKÝ KROUŽEK NAŠÍ ŠKOLY

V Lesnické škole v Písku máme pro studenty několik zájmových kroužků, největší zájem je o kroužek kynologický. Na pozemku školního arboreta se nachází 20 kotců, kde mají studenti možnost ubytovat své psí společníky.

Ohři:

Mají vrozené schopnosti pro práci v poli, ve vodě i v lese, jsou to psi pro všestranné využití.

Veronika Rusová / Dreamy Vives Bohemia, německý ohař krátkosrstý

Matěj Vacík / Uriáš od Pstruží říčky, malý münsterlandský ohař

Kristýna Makrlíková / Āag od Lhotských dubů, český fousek

KYNOLOGICKÝ KROUŽEK NAŠÍ ŠKOLY

Barváři:

Vynikají skvělým čichem, používají se k dosledu postřelené zvěře.

Anna Kadeřabková / Arza ze Lhotické chaloupky, bavorský barvář

Anna Vacínová / Baron, bavorský barvář

Anna Vacínová, 3. A, foto Alžběta Fialová, 2. A

BÁJEČNÁ DOVOLENÁ

Všechno to začalo úplně nevinně. Byli jsme s rodinou na dovolené u moře. Znáte to, flákání, opalování se, plavání, no prostě typická báječná dovolená.

Jak jsme tak leželi a nic nedělali, táta se začal nudit. „Vyjedeme si támhle na ten ostrov!“ vykřikl a ukázal na malinký zamlžený ostrov sotva viditelný na širém moři. „Dej pokoj, prosim tě,“ odsekla mamka a nezaujatě máchla rukou. „Ale no tak, bude zábava. Vezmeme pádla, paddleboard a jedem, přece to nemůže být tak daleko, ne?“ odmlouval a snažil se mamku přesvědčit. „Já bych jela,“ přidala jsem se do diskuze, „přece si nenechám výlet na ostrov ujít.“ „Ne, nikam se nejede a konec diskuze, vždyť tam jezdí velké lodě, akorát vás přejedou. A nevíte, co dalšího by vás tam mohlo potkat!“ rozkřikla se mamka. Táta zakroutil očima a nenápadně na mě mrkl. „Zítřka v šest,“ zašeptal tak, aby ho mamka neslyšela. Já jsem jen přikývla a večer, když jsme šli do postele, jsem z nadšení vůbec nemohla usnout. Ráno v půl šesté mě táta probudil a potichu jsme se proplížili kolem mamky. Vzali jsme paddleboard, hodili jsme ho do vody a vyjeli na moře.

Voda nebyla teplá, ani studená, byla tak akorát. Pádlovali jsme a pádlovali a za chvíli jsme byli venku ze zátoky. Oba jsme pocítili změnu větru a proudu. Nebylo to příjemné, ale to k dobrodružství patří. Rozhlédli jsme se kolem sebe. Nalevo jsme spatřili pár lodí, ale byly daleko, tak jsme si jich nevšimli. Pádlovali jsme asi hodinu, ostrov se ani trochu nepřiblížil, zátoka se však oddálila dost.

Najednou vedle nás něco šplouchlo. Oba jsme poskočili a podívali se do směru zvuku. V tu chvíli nás oba zamrazilo v zádech. Ve vodě proplula silueta velké ryby. Oba jsme pomysleli

na jedině. Žralok! Ve strachu jsme sledovali siluetu, jak si kolem nás pomalu proplovává. Táta se na mě otočil. „Na teď jedem,“ řekl klidně a sledoval siluetu. Když od nás byla nejdál, tak zakřičel: „Ted!“ Vystřelili jsme odtamtud jako blesk. Ani jeden z nás se neodhodlal ohlédnout. Nemysleli jsme na nic jiného než na pádlování a ani, když jsem se odhodlala ohlédnout a viděla jsem, že za námi dávno nic není, ani v ten moment jsme nezastavili. V hlavě se mi vybavily fotky a videa lidí, kteří byli napadení žralokem. Nechutné potrhané končetiny a krev, což mě nutilo ještě přidat. Zabírali jsme a zabírali. Vsadím se, že takovou rychlost by nevyvinul ani profesionální sportovec.

Když jsme konečně zastavili, zadýchání a unavení, podívala jsem se na jednu stranu. Ostrov byl stále daleko. Otočila jsem se na druhou stranu a naše zátoka byla také téměř z dohledu. A pak přišel šok. Otočila jsem se nalevo a tam plula jedna z těch obrovských lodí. Přibližovala se neuvěřitelnou rychlostí. S tátou jsme na loď nehybně zírali. V tom spěchu si ani jeden z nás nevšiml, že jsme jí vjeli do cesty. Tohle je náš konec. Na útěk nemáme čas. Loď už byla přímo před námi. Proud nás táhne pod ni a šrouby nás rozemelou. Nehezká smrt. Nedokázala jsem se hnout, až do chvíle, kdy jsem neviděla nic jiného, než velký kovový plát a pak jsem se najednou probudila.

Byl to jeden z neživějších snů, který se mi kdy zdál. Slunce mi svítilo do očí a moře šumělo. Slyšela jsem mamku, jak mě volá na oběd. Ano, byli jsme s rodinou u moře a ano, jeli jsme ten den na paddleboardu na ostrov. Tenhle příběh byl našťástí jen zlý sen. Ani nevíte, jak se mi po probuzení ulevilo.

Jolana Hulcová, 2. B

SAMOROST

KAVKA

*První, co na vás vidím,
jsou jak nejčistší voda modré oči.*

Jako by nahlížely do nitra mé duše a rozebíraly myšlenky mé hlavy. Čtete si v nich jak v knížce a hltavě polykáte každé řádky psané časem.

Jako by zřely i to, co nelze vidět, to, co lze jen pocítit.

Nemám ráda ten pocit, když si mne prohlížejí, jedna anebo tři vedle sebe.

Připadá mi, jako kdyby si mezi sebou posuzovaly procházející lidi, psy, dokonce i kočky a zajíce, které mohou za tiché noci zahlédnout.

Ale dost už o těch blankytných očích, ve kterých může člověk plavat, anebo se topit.

Další věci, kterou si všimne i malé dítě, jsou jak nejtmaší noc zbarvené perutě. Můžete si říkat, vždyt' i vrána, havran či krvavec mají temné peří, ale nikdo z nich nemá tak černě zbarvené tělo. Je v nich trocha elegance a krásy, ale i strachu z toho, že se křídla natáhnou do rozpětí tak velkého, že vás obejmou do nekonečného sevření a nebudou chtít pustit nazpět, a vy se pak stanete součástí modrookého hejna.

Ale jen do té doby, než vás vytrhne ze snění jejich odlet a vy se probudíte. Zjistíte, že kavky odletěly a taky se odeberete pryč z prázdného parku.

LISTOPAD

*Padá list jeden za druhým,
netuším, jestli sním či bdím.*

*Znát je každá minuta,
padají jak Halleyova kometa.*

Kristýna Makrlíková, 2. A

SAMOROST

ČASOPIS LESNICKÉ ŠKOLY V PÍSKU

www.lespi.cz

SAMOROST – občasník Vyšší odborné školy lesnické a Střední lesnické školy Bedřicha Schwarzenberga, Písek, 1. číslo, ročník 43, rok 2022 • Redakční rada: Jana Kudláková, Anna Vacínová • Autoři: Anna Vacínová, Lucie Kočí, Jan Horejš, Matyáš Schulz, Pavel Mašek, Tomáš Valečka, Kateřina Šnelcerová, Jolana Hulcová, Kristýna Makrlíková • Ilustrace: Jolana Hulcová • Fota: Frederika Nuslová, Rostislav Holub, Kateřina Šnelcerová, Alžběta Fialová • fotogalerie www.lespi.cz, fotoarchív Samorost • grafická úprava: praam studio • Termín vydání: 30. prosince 2022